

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δ. 3 ἢ Φρ. γρ. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

N. A. ΚΟΤΣΕΛΣΠΟΥΛΟΥ
MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὑπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ ῥ'πουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

Η ΠΑΤΡΙΣ

A

Ὁ Κίμων ἦτανε μικρὸ παιδάκι· δὲν μποροῦσε,
Πῶ νὰ προσφέρῃ καθαρὰ τὸ στόμα τὸ μικρὸ του·
 Πλὴν ἡ ματιὰ του ἀνήσυχη ἀκτίνα ἐσκορπεύσε
 Κ' εἶχε στὸ βῆμά του φτερό καὶ φῶς στὸ μέτωπό του·
 Μιὰ μέρα ποῦ ὁ δάσκαλος μὲ ζέσι κ' εὐγλωττία
 Εἰς τὰ παιδιὰ Ἑλληνικὴ παρέδιδε Ἱστορίαν
 Καὶ τῆς πατρίδος τῶνομα συχνὰ ἀντιλαλεῦτε,
 Ὁ Κίμων συλλογίζετο σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε.
 Τὸν δάσκαλό του ἐζύγωσε μὲ τόλμη καὶ δεξιὰ·
 Ἦθελε κάτι νὰ τοῦ εἰπῇ κ' ἐντρέπετο καὶ πάλι,
 Πλὴν εἶδ' ἐκεῖνος τοῦ μικροῦ παιδιοῦ τὴν ἀπορίαν
 Κ' ἐρώτησι· ἰστὰ χεῖλη του ἐδιάβασε μεγάλη...
 — «Τί εἶναι, Κίμων; φαίνεσαι ὡσαν νὰ θέλῃς κάτι·
 Ἐκεῖνο ἐχαμήλωσε, ἐσήκωσε τὸ μάτι
 Καὶ εἶπε κατακόκκινο— «Ναί· ὁμως...— Πές, μικρέ μου·
 Τί θέλεις; μὴν ἐντρέπεσαι· ἐγὼ σὲ περιμένω.
 — «Νά! ἓνα λόγο, ποῦ ποτὲ δὲν ἐννοίωσα· ποτὲ μου
 Πεῦ τότε νοιῶνω, σὰν τὸν λές, καὶ δὲν καταλαβαίνω...
 Μὲ μάτι τ' ἀπεκρίθηκε στὴ γῆ καταίθασμένα·
 — «Πεῖτον λόγος;— Κεῖνον, δάσκαλε, ποῦ πότε πεικραμένα
 Πότε χαρούμενα τὸν λές· Ποῦ πάντα ἔχει μέσα
 Κανάρη καὶ Θεμιστοκλῆ, Θρασύβουλο καὶ Φλέσσα.
 Κεῖνον ποῦ λές **Πατρίδα**·
 Τί, Δάσκαλε, εἶναι Πατρίς; ποτὲ μου δὲν τὴν εἶδα!

B

Γελάσαν ὄλα τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἐρώτησί του
 Καὶ μόνο δὲν ἐγέλασε ὁ Δάσκαλος μαζὶ του...
 Ἐχάιδευσεν τὸν Κίμωνα τὸ πατρικὸ του μάτι·

Γύρισε ἰστάλλα τὰ παιδιὰ, τὰ κύτταξ' ἓνα, ἓνα
 Καὶ εἶπε μ' εὐθυμῆ φωνῇ εἰς ὄλα σὲ κομματί·
 — «Παιδιὰ, τί εἶναι ἡ πατρίς; γὰρ πές τε το κ' ἐμένα!
 Σαρνίσθηκαν· ἀνοίγανε κ' ἐκλείνανε τὸ στόμα
 Γὰρ νὰ τοῦ ἀπαντήσουνε, μ' ἀγῶνα καὶ μ' ἐλπίδα·
 Τοῦ κάκου... Πλὴν ἓνα παιδί μ' ἠλιοκαυμένο χρῶμα,
 Πετάρχθη κ' εἶπε— «Τὸ βαρὺ σπαθὶ τοῦ Λεωνίδα»
 Κ' εἶπε γελῶντας στὸ παιδί ὁ Δάσκαλος— «Μανιάτη!
 Ὅλο τὸ ἔθνος τῶκαμες σπαθὶ τοῦ Λεωνίδα...»
 Κ' ἐστράφη σ' ἓνα χερουβεῖμ μ' ἀκτινοβόλο μάτι·
 — «Πές σὺ, Ἀθηνοτόπουλο, ποῖα εἶναι ἡ Πατρίδα;
 Κ' ἐδείξ' ἐκεῖνο σοβαρὰ μ' ἀργῇ χειρονομίᾳ
 Τὸν Παρθενῶνα· ἐπειτα καὶ τὴν Ἀκαδημίαν.
 Ὁ δάσκαλος ἐκύτταξε τὸ σοβαρὸ του σχῆμα,
 Πλὴν ἄλλο, ἐκραξε, παιδί·— «Πατρίς εἶναι τὸ μνημεῖον
 Π' ὁ Κωνσταντῖνος κείτεται·— «Γιατ' εἶς ἀπὸ τὴν Πόλιν
 Τὸ λές αὐτό... Πλὴν ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι τάφος ὄλη!
 Ἐχει βουνά, γῆ, οὐρανὸ καὶ κύματα μεγάλα,
 Τοῦ Πύρρου αἷμα κ' ἄγρια ἡμέρῃα Μπουκουβάλα.
 — «Τὸ Σούλι εἶναι ἡ Ἑλλάς, τὸ Σούλι τοῦ Τσαβέλλα!»
 Τῆς Κιάφας, εἶπ' ἓνα παιδί ζωσμένο φουστανέλλα.
 — «Κι' ὁ Ὀλυμπος εἶνε Τουρκιά; ἡ μάνα τ' Ἀχιλλεῖα
 Καὶ Νικοτσάρα;...» ἐκραξε παιδάκι ἀπὸ τῆ Φθίας
 Καὶ Κρητικὸ ἀπεκρίθηκε ἀητόπουλο — «Τ' ἀρχαῖα
 [ἄφῃστε μεγαλεῖα.

Ἑλλάδα ὄλοι σήμερον τὴν Κρήτη μόνον κράζουσιν,
 Κι' ὄλοι 'ς τὸν Ψηλορείτη τῆς γυρνοῦν τὸν χιονισμένο!
 — «Πλὴν τοῦ Ὁμήρου πεῖδὸ πολὺ οἱ εἰσὶ τὴν δοξάζουσιν
 Εἶπε τῆς Χίου γιατεμί, λουλοῦδι μυρωμένο.
 Κι' ὄλα ἐφώναζαν μαζὶ... Πεῦ, Φαλμεράτες, εἶσαι,
 Ἐπὺ ποῦ τὴ μεγάλη μας καταγωγή ἀρεῖσαι!

— Πόσον απέχει απ' ἐδῶ ; ἠρώτησαν ταύτοχρόνως αἱ δύο μικρὰ ἀδελφά.

— Πόσον νὰ σὰς εἶπω ὅτι απέχει, διὰ νὰ τὸ ἐνοήσητε· απέχει πολὺ, παρὰ πολὺ· ἂν ἐρίπτετο ἀπὸ τὸν ἥλιον μίᾳ σφαῖρα κανονίου, ἡ ὁποία νὰ διέτρεχε 36 χιλιάδας πόδας κατὰ ἓν δευτερόλεπτον, θὰ ἔρθανεν ἐδῶ κάτω μετὰ 25 ὀλόκληρα χρόνια ! !

— Διατί τὸ καλοκαίρι μὲς καίει ὁ ἥλιος περισσότερο παρὰ τὸν χειμῶνα ; μήπως πλησιάζει πολὺ κατὰ τὸ καλοκαίρι τὴν γῆν ;

— Ἀπεναντίας, μικρά μου. Τὸ καλοκαίρι ὁ ἥλιος εἶνε εἰς πολὺ μεγαλητέραν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν γῆν παρὰ τὸν χειμῶνα· ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ἔχομεν μεγαλητέραν ζέστην τὸ καλοκαίρι, εἶνε ὁ ἔξῃς· ὁ ἥλιος ρίπτει τὰς ἀκτῖνάς του καθέτως καὶ διὰ τοῦτο εἶνε καυστικαί, ἐνῶ τὸν χειμῶνα τὰς ρίπτει πλαγίως. Μὲ ἠρώτησας ὅμως ἂν πλυσιάξῃ ὁ ἥλιος τὴν γῆν· τὸ ἐναντίον ἔπρεπε ν' ἐρωτήσης· διότι ἡ γῆ κινεῖται καὶ στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον, ὁ ὅποιος μένει ἀκίνητος καὶ ἐπομένως ἡ γῆ πλησιάζει πρὸς αὐτόν.

— Ἀλλὰ, παπποῦ, μόνον ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον ;

— Ὅχι· στρέφονται καὶ ἄλλα σώματα λεγόμενα πλανήται, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι εἶνε ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀ-

φροδίτη, ἡ γῆ, ὁ Ἄρης, ὁ Ζεὺς, ὁ Κρόνος, ὁ Οὐρανός, καὶ ὁ Ποσειδῶν, πολλοὶ δ' ἐκ τούτων ἔχουσι καὶ τοὺς δορυφόρους των, ὅπως ἡ γῆ τὴν Σελήνην· ὁ Οὐρανός ἔχει ὀκτὼ δορυφόρους, τοὺς περισσοτέρους δηλαδὴ ἀπ' ὅλους. Ὁ ἥλιος ὅμως εἶνε ὁ βασιλεὺς ὅλων ἐκεῖ ἐπάνω τῶν ἀστέρων· αὐτὸς τοὺς διευθύνει καὶ τοὺς ὁδηγεῖ, ὅπου ἐπιθυμεῖ.

Ὁ παπποῦς εἶχεν ἤδη τελειώσει τὴν διήγησίν του, ὅτε ἡ μικροτέρα ἐγγονή του Κλεονίκη, ἡ ὁποία δὲν εἶχε δώσει μεγάλην προσοχὴν, ἐρωτᾷ :

— Καλέ μου παπποῦ ; ὑπάρχουν ἄνθρωποι εἰς τὸν ἥλιον ;...

— Χέχ ! χέχ ! χέχ !... ἤρχισε νὰ γελοῖ ἡ μεγαλητέρα τῆς ἀδελφῆς Ἀγγελικῆς, ἐνῶ ὁ παπποῦ στραφεῖς πρὸς τὴν Κλεονικὴν τῇ εἶπεν :

— Ἄν ἐπρόσθετες εἰς ὅσα εἶπον πωωτήτερα περὶ τῆς συστάσεως τοῦ ἥλιου, δὲν θὰ ἐκίνεις βεβαίως τὸν γέλωτα τῆς Ἀγγελικῆς. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ζήτῃ ἄνθρωπος μέσα εἰς μίαν πεπυρακτωμένην κελίον ; ! ..

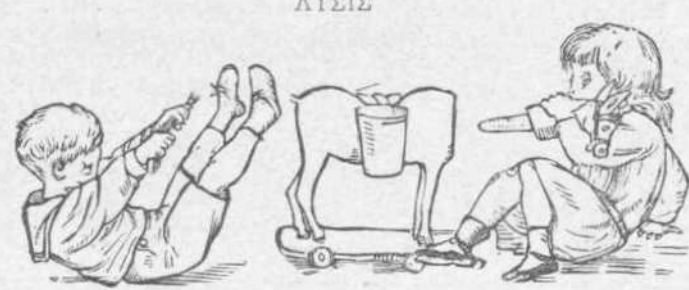
Ἡ Κλεονίκη ἠνόησε πόσον γελοία ἦτον ἡ ἐρώτησίς της καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν καλὸν τῆς παπποῦ, ὅτι ἄλλοτε θὰ προσέχῃ πολὺ περισσότερο εἰς τὴν διήγησίν του.

Τὸ αὐτὸ, ἂν κἀμενετε καὶ σὰς, μικρὰ μου ἀναγνώτται, δὲν θὰ σράχλητέ ποτε. Γ... Εὐθύδουλος

Τίνος εἶνε τὸ ἀλογάκι;

ΦΙΑΘΝΕΙΚΙΑ

ΛΥΣΙΣ

«Δόσε μου το», λέγει ὁ Γεώργιος.— «Δὲν θέλω», ἀπαντᾷ ὁ Εὐδόξος. Καὶ τὸ ἀλογάκι μένει ἀπαθὲς καὶ ἀδιάφορον ἐν μέσῳ τῶν δύο φιλονεικούντων. Θὰ ἔχη βέβαια μεγάλην ὑπομονήν, διὰ νὰ μὴ λακτίσῃ τὸν Γεώργιον, ὁ ὅποιος τὸ τραβᾷ ἀσπλάχνως ἀπὸ τὴν οὐράν.

Αἰφνης— ὦ! φρίκη!— ἡ οὐρά μένει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Γεωργίου, ὁ ὅποιος πίπτει ἀνάσκελα. Πίπτει καὶ ὁ Εὐδόξος μετὰ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας. Μόνον τὸ ἀλογάκι· δὲν ἔπεσεν, ἂν καὶ ὑπέφερε παραπολὺ εἰς τὴν πάλιν αὐτὴν.. Γενναῖο ἀλογάκι! Κακὰ παιδὰ !

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Μία πλουσία οἰκοδέσποινα ἐδοκίμαζε κατ' ἔτος τόσας οικονομικὰς δυστυχίας, ὥστε τὰ εἰσοδήματά της ὀλιγόστευσαν φοβερά. Οἱ ἵπποι της καὶ αἱ ἀγελάδες της ἀπέθνησκον, αἱ ἀποθήκαι της πολὺ ταχέως ἔμενον κεναὶ καὶ ἐν γένει ὅλαι αἱ ὑποθέσεις ἐλάμβανον κακὸν τέλος.

Μίαν ἡμέραν ἀπερξάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ συμβουλευθῇ ἕνα γέροντα ἐρημίτην, ὁ ὅποιος ἔμενον εἰς τὸ δάσος. Ἀπρὸ τῆς διηγήθη τὰς συμφορὰς της τῷ εἶπε :

— Τί νὰ κάμω, πάτερ μου, διὰ νὰ πύσουν πλέον αἱ συμφοραὶ καὶ αἱ δυστυχίαι νὰ μὲ καταδιώκουν ;

Ὁ ἐρημίτης, ὁ ὅποιος ἦτο εὐφρῆς γέρων τὴν πρεσβύ-

τησεν νὰ τὸν περιμείνῃ μίαν στιγμὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελίον του. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐξῆλθε κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του ἓν κιβώτιον κλειδωμένον καὶ ἐσφραγισμένον διὰ σφραγίδος.

— Λέγει τὸ κιβώτιον αὐτὸ, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ φέρε το ἡ ἰδίᾳ τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ τρεῖς τὴν νύκτα εἰς τὸ μαγειρεῖον, τὴν ἀποθήκην, τὸν σταῦλον καὶ εἰς πᾶντὰ τέλος τὰ μέρη τῆς οἰκίας σου, εἰς τὰ ὅποια φυλάττεται τὰ πρᾶγματά σου καὶ θὰ εἶδῃς ὅτι ὅλα θὰ ὑπάγουν πλέον καλὰ· μὴ λησμονήτης ὅμως νὰ μοὶ τὸ ἐπιστρέψῃς.

Ἡ καλὴ γυνὴ ἔλαβε τὸ κιβώτιον, ἠὲχαρίστησε τὸν γέροντα ἐρημίτην καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου κατὰ τὴν διαταγὴν του ἤρχισε νὰ φέρῃ αὐτὸ τακτικῶς εἰς τὰς ἀποθήκας, τοὺς σταῦλους της κλπ.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ κατέβαιναν εἰς τὴν ὑπόγειον ἀποθήκην της μετὰ τὸ κιβώτιον εἰς τὴν γείρα, εὗρε τὸν ὑπηρετὴν της κλέπτοντα τὸν σίτον καὶ τὸ ὄρυζιόν της. Μετὰ μίαν ὥραν διευθυνθεῖσα εἰς τὸ μαγειρεῖον της εἶδεν ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ της διεσκέδαζον, τρώγοντες τὰ καλλίτερα φαγητά· φέροι κατόπιν τὸ κιβώτιον εἰς τὸν σταῦλον τῶν ἀγελάδων καὶ τὸ ἱπποστάσιόν της καὶ βλέπει ὅτι αἱ μὲν ἀγελάδες της ἦσαν βεβουθισμέναι μέχρι γόνατος εἰς τὴν κόπρον, οἱ δὲ ἵπποι της ἐτρέφοντο μετὰ γόρτον ζῆρον ἀντι κριθῆς καὶ βρώμης καὶ ὅτι δὲν τοὺς εἶχον περιποιηθῆ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν· ἐν συντόμῳ εἰς κάθε βῆμα, τὸ ὅποιον ἔκαμνεν, ἀνεκάλυπτε νέκν κατάχρησιν καὶ νέκν αἰτίαν καταστροφῆς.

Ὅταν παρῆλθε τὸ ἔτος ἡ οἰκοδέσποινα διηυθύνθη μετὰ τὸ κιβώτιον εἰς τὸ δάσος καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἐρημίτην.

— Ἄ! πάτερ μου, εἶμαι ὑπερευχαριστημένη τῶρα· ὅλα πηγαινὺν καλὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἡ εὐτυχία ἀπέδιωξε τὴν δυστυχίαν. Σὲ παρακαλῶ θεομῶς νὰ μοὶ ἀφίσης ἐπὶ ἓν ἀκόμη ἔτος τὸ κιβώτιον αὐτὸ, τὸ ὅποιον πράγματι περιέχει θυμασίον ἱατρικὸν διὰ τὰς δυστυχίας μου.

Ὁ ἐρημίτης μειδιάσας τῇ εἶπε :

— Τὸ κιβώτιον τοῦτο, κόρη μου, δὲν δύναμι νὰ σοὶ τὸ ἀφήσω, θὰ σοὶ δώσω ὅμως τὸ ἱατρικόν, τὸ ὅποιον περιέχει.

Ἦνοιξε τότε τὸ κιβώτιον καὶ πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τῆς γυναικὸς ἀνέστυρεν ἐξ αὐτοῦ μικρὸν τεμαχίον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἑξῆς :

« Ἄν θέλῃς εἰς τὸν οἶκόν σου νὰ ἴδῃς εὐτυχίαν, πρὶν εἶναι τότε μόνη σου εἰς κάθε ἐργασίαν ».

ΒΕΛΙΩ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΕΙΧΕ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕΙ!

Ὅλοι οἱ συνομήλικες τοῦ μικροῦ Ἰακώβου ὅταν ἐπέστρεφον μετὰ τὸ σχολεῖον εἰς τὸ σπητάκι των καὶ εἶχον πλέον μελετήσῃ καλὰ τὰ μαθήματά των, ἐπαιζονεῖτε ἀναμεταξύ των ἢ καὶ μετὰ τὸ γατάκι ἢ μετὰ σκυλλάκι των, ὅταν δὲν εὕρισκον ἄλλον σύντροφον διὰ νὰ παίξουν.

Ἡ Ἰουλίᾳ, ἐξαδέλφη τοῦ Ἰακώβου, εἶχε δύο γατάκια καὶ ἕνα σκυλλάκι.

Ὁ Ἰακώβος δὲν εἶχε κανένα ! Πῶς τοῦτο ; διατί τάχα νὰ μὴ ἔχη καὶ αὐτὸς τοῦλάχιστον ἕνα γατάκι ; ! ..

Ἡ Ἰουλίᾳ, πολὺ φιλότιμος κόρη, παρετήρησε τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἔλλειψιν καὶ μίαν ἡμέραν ἐντάξιμον προσέφερεν ἕνα γατάκι εἰς τὸν ἐξάδελφόν της.

— Δυστυχία μου ! .. καλὸ μου γατάκι ! .. ἄχ, τί ἔκαμα ! ! .. ἔλεγεν ὁ μικρὸς Ἰακώβος ἐπιστρέφων δρομαίως ἐκ τινος γειτονικῆς οἰκίας τῆς θείας του.

Τί συνέβαινε ; .. διατί ἔτρεχε τόσον ; .. διατί ἔλυπετο ; ..

Πρὸ μισῶ ὥρας εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν οἰκίαν του ὅπου ἀφῆκε τὸ μικρὸ του γατάκι κλεισμένον μέσα εἰς τὸ καλάθκι ὅπως τοῦ τὸ εἶχε δώσει ὡς δῶρον μετὰ τὸ μπιλιετάκι εἰς τὸ χεῖρ ἡ μικρὰ του ἐξαδέλφη Ἰουλίᾳ.

Ἐλησμόνησε τὸ γατάκι κλεισμένον ! .. Τί κακὸν πρᾶγμα ! Πολὺ κακὸν, διότι ὑπεσχέθη νὰ τὸ περιποιηθῆ, νὰ τὸ ἀ-

γαπᾷ, νὰ τῷ δίδῃ καλὴν τροφήν, νὰ φροντίζῃ τέλος δι' αὐτὸ, ἀπρὸ μάλιστα ἦτο καὶ δῶρον τῆς ἐξαδέλφης του, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ ἐσχημάτιζε κακὴν ἰδέαν δι' αὐτόν !

Διὰ τοῦτο ἐστενοχωρεῖτο ὁ καλὸς Ἰακώβος καὶ ἔτρεχε, διὰ νὰ πρηνθάσῃ νὰ σώσῃ τὸ ἀγαπημένον του γατάκι.

Ἦλθεν ἐπὶ τέλος !

Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν του, ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν ἔπαθε τίποτε τὸ γατάκι, ἀλλὰ τὸν ἐπερίμενε χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κρύπτειν του.

Ὡ ! ἂν ἠδύτατο νὰ ὀμιλῇ τί θὰ τοῦ ἔλεγε ; !

Θὰ τὸν συνεχῶρει βεβαίως διὰ τὴν ἀμέλειαν, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς τοῦ εἰδειξεν, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν τόσον πολὺ κατόπιν ἐλυπήθη !

Τὸ γατάκι ἀληθῶς ἔμεινον εὐχαριστημένον μετὰ τὴν μεγαλὴν προθυμίαν τοῦ νέου του κυρίου, καὶ ὁ μικρὸς Ἰακώβος ἀπὸ τοῦδε ἔγινε προσεκτικώτερος καὶ περιποιητικώτερος. Μιχ... .

ΓΡΗΗ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ

Μία γυναῖκα μὰ φορὰ ὄρνιν εἶχεν ἡ κυρά, ὅπου μόλις ἐφωτοῦσε, ἐν αὐτῷ τῆς ἐγεννοῦσε. Μὰ ἐθάρρεψεν ἐκείνη Πῶς κριθάρι ἂν τῆς δίγη

Περὶ πολὺ ἀπὸ τὰ πρῶτα, λυθ' αὐτὰ θὰ κὰν' ἡ κόττα. Καὶ τῆς ἐφρίχην' ἡ κυρά τὸ κριθάρι μὰ χαρὰ. Μὰ ἡ κόττα νὰ παλαίη Κάλς' ἔμερα ἀργινῷ,

Κ' ἔπειτα πολὺ θρεμμῆνη Ἐπανεσ καὶ νὰ γεννᾷ. Καὶ ὁ μῦθος μας σημαίνει, φίλοι μου ἀγαπητοί, πῶς πτωχὸς ἐκείνος μένει, ὅπου ποδὸ πολλὰ ζητεῖ.

(Ἐρ Σύρω) ΠΑΝΤ. Δ. ΤΕΙΤΣΕΚΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

(Ἰδε προηγουμένον τεύχος)

Ἡ κυρία Βαντάελ ἐπεθύμει νὰ τῆ φορέσῃ χρωματιστὰ καλτσάκια καὶ νὰ στολίσῃ τὴν σκουφίτσαν τῆς μέκαμμίαν φούνταν κυανῆν ἢ ροδίνην· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν· ἔπρεπε τὰ παιδίον νὰ φέρῃ τὸ πένθος διὰ τὴν πτωχὴν μητέρα του!

Πόσον δὲ ὁ Πέτρος Βαντάελ θὰ ἦτο εὐτυχὴς τότε βλέπων τὴν Μαρίαν ἐστολισμένην τοιοῦτοτρόπως! Μία τοιαύτη εὐτυχία ἔπειτα ἀπὸ ἄεκα ἔτη δὲν θὰ τῷ ἦτο μικρὸν πρᾶγμα.

Τὴν πρωῒαν ὅτε ἀνεχώρει διὰ τὸ ναυπηγεῖον, ἀφοῦ προηγουμένως παρετήρει ἐπὶ μακρὸν τὴν Μαρίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα ν' ἀσπασθῆ ῥοδούμενος μὴ τὴν ἐξυπνήσῃ, ἔστρεφεν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν του πολλάκις, διὰ νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα του, ἢ ὁποία ὀρθία εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τὸν παρετήρει φεύγοντα· οὗτος δὲ τῆ ἔκκαμνε σημειὸν χαιρετισμοῦ μέχρις ἔτου τὴν ἔχανε πλέον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἕνεκα τῆς καμπῆς τῆς ὁδοῦ, κατόπιν ἔκυπτε, ἐθώπευε τὸν Κετέρ, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει ἕως ἐκεῖ καὶ τῷ ἔλεγε: «Πήγαινε καλὴ μου Κετέρ, πήγαινε καὶ φύλαγέ τους καλὰ!» Ὁ δὲ Κετέρ, ὁ ὁποῖος ἠνόει καλῶς ὅ,τι τῷ ἔλεγεν ὁ Πέτρος, ἐπέστρεφεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐὰν ποτὲ κακὸς ἄνθρωπος ἢ ζῶον ἐτόλμα νὰ βλάψῃ τὴν κυρίαν Βαντάελ ἢ τὴν Μαρίαν, θὰ εἶχε νὰ κάμῃ τότε μετ' ὅσον Κετέρ. Ὁ Πέτρος ἦτο βέβαιος περὶ τούτου, καὶ εἰργάζετο ὕλην τὴν ἡμέραν ἔχων τὸ πνεῦμα του ἠσυχόν· ἡ μήτηρ του καὶ τὸ παιδίον ἐφυλάττοντο ἀσφαλίστατα.

Καθ' ὅσον το διάστημα τῆς ἐργασίας του τὰς ἠκολούθει διὰ τῆς φαντασίας του: Ἦξευρε ποῦ θὰ ἐπήγαινον καὶ τί θὰ ἔκαμνον αὐτὴν τὴν ἡμέραν· καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: «Αὐτὴν τὴν ὥραν ἡ μητέρα εἶναι εἰς τὸ ποταμὸν πλύνει τὰ ἐνδύματα συνομιλοῦσα μετὰ τῶν γειτονισσῶν· ἢ Μπικέττα βόσκει εἰς τὰ περὶ καὶ ὅταν ἡ Μαρία θέλῃ γάλα, τρέχει ὁ Κετέρ καὶ τὴν εὐρίσκει· ἢ Μαρία εἶναι πλαγιασμένη εἰς τὴν χλόην ἐπὶ τοῦ ἐπανωφορίου τῆς μητρὸς καὶ κοιμᾶται εἰς καθαρὸν ἀέρα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὴν ὠφελεῖ πολὺ· ἢ ἔχει ἐξυπνήσει καὶ τραβᾷ μετὰ τὰ λεπτὰ χεράκια τῆς τὰς τρίχας τοῦ Κετέρ, ὁ ὁποῖος τὴν ἀφίνει νὰ τὸ πράττῃ. Τώρα ἡ μητέρα θὰ ἐπέστρεψε... μαγειρεύει, πηγαίνει νὰ ἰδῇ τὰ ζῶα τῆς... Ἄ! ὁ κώδων κτυπᾷ! Τότε ἀναχωρῶ διὰ τὴν οἰκίαν μου!»

Ὁ Πέτρος Βαντάελ ἀνεχώρει μετὰ βῆμα ἐλαφρὸν δὲν ὑπέρχε κίνδυνος, μήπως βραδύνη εἰς κανὲν καπηλεῖον μετὰ συντρόφων διεφθαρμένων! Ἐγνώριζε καλῶς τί τὸν ἐπερίμενον ἐκεῖ κάτω καὶ δι' αὐτόν τιποτε ἄλλο δὲν ἤξιζε περισσότερο ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπερίμενον.

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἰδῇ τὸν Κετέρ νὰ τρέχῃ πρὸς αὐτὸν ἀσθμαίνων. «Καλῶς τὸν καλὸν μου σκύλλον! Τί κάμνουν εἰς τὸ σπητι;» τῷ ἔλεγε καὶ ὁ Κετέρ ἐπήδα ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἐθώπευε καὶ τῷ ἔκαμνε κατὰ τὸν τρόπον τῆς ὀμιλίας του μακρὰν ὀμιλίαν πλήρη στοργῆς· ἔπειτα τὸν ἄρρισε καὶ ἔστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔλευσίν του. Τότε ἡ κυρία Βαντάελ κρατοῦσα τὴν Μαρίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐφάνετο εἰς τὸ κατώφλιον. Ὁ Πέτρος ἐτάχυνε τὸ βῆμα του καὶ ἡ μήτηρ του τῷ ἐμεῖδιξ· ἡ δὲ Μαρία ἐπαίνετο ὅτι ἤρχιζε νὰ τὸν γνωρίζῃ. Μετὰ τινὰς ἑβδομάδας ἴσως θὰ τῷ ἔτεινε τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας καὶ μετὰ τινὰς

μῆνας θὰ ὀμιλεῖ, θὰ τὸν ὠνόμαζε «Μπαμπά!»... Εἰς τὴν σκέψιν ταύτην ἡ καρδία του ἐσάλλευεν ὅλην ἠσθάνετο ὅτι ἤγάπα τὸ παιδίον τοῦτο ὡσὰν νὰ ἦτον αὐτὸς ὀπατὴρ του.

Πόσον γλυκαίως ὦρας διήρχετο, ὅταν ἔμενον εἰς τὸν οἶκον! Δὲν ἔμενε ποτὲ ἄεργος· πάντοτε μετὰ τὸ σφυροῖον ἢ τὴν πλάνην, τὴν ἀζίνην ἢ τὸ ποτιστήριον εἰς τὴν χεῖρα, ἐκαλλιέργει τὸν κήπον ἢ ἐπεσκεύαζε τὰ πεπαλαιωμένα πρᾶγματα, εὐχαριστημένος νὰ βλέπῃ τὴν οἰκίαν ὅσον τὸ δυνατόν εὐπρεπῆ.

Ὅταν εἰργάζετο ἤκουε τὴν Μαρίαν παρακαλοῦσαν εἰς τὴν κοιτίδα τῆς, ἢ τὴν κυρίαν Βαντάελ ψάλλουσαν μετὰ συντετριμμένην φωνὴν παλαιὸν τι ᾄσμα. Τότε ἄγνωστος χαρὰ ἐπλήρου τὸ στῆθος του καὶ δὲν ἐνεθυμαίτο πλέον τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας ἐπέερασεν.

Τίποτε πλέον δὲν ἐπεθύμει.

Ὁ Πέτρος Βαντάελ ἦτο εὐτυχὴς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἀλληλοδιδακτικὴ μέθοδος

Ὁ χρόνος ἔτρεχε καὶ ἕκαστος μὴν, ἕκαστον ἔτος προσέφερε καὶ νέαν εὐτυχίαν. Ἦτο πολὺ καλὰ ἡ κυρία Βαντάελ εἰς τὴν Βρετανίαν! τὸ ὦραϊον κλίμα καὶ πρὸ πάντων ἡ εὐτυχία τοῦ νὰ ζῆ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν εἶχον ἀνανεώσει· τὸ ἀνάστημά τῆς ἀνηγείρετο, αἱ ρυτίδες τῆς ἐξηλείφοντο ὑπὸ ἐλαφρὸν πᾶχος, τὸ βᾶδισμά τῆς ἐγένετο ἐλαφρὸν ὡς εἰς τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός τῆς, εἰς τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ἀνέτρεφε τὸν μικρὸν τῆς Πέτρον, καὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἔμενον ἐκκλητικὸς ὅτε ἔβγαζε τὰ πρῶτα του δόντια, ἐπρόφερε τὰς πρῶτας λέξεις ἢ ἔκαμνε τὰ πρῶτα βήματα.

Ἐπειδὴ πολλάκις ὁ Πέτρος παρετήρησεν ὅτι ἡ παραμικρὰ φωνὴ τῆς Μαρίας ἠνάγκαζε τὴν μητέρα του νὰ μένῃ· πολλὰς νύκτας ἄγουπος, τὴν ἠρώτα μετ' ἀνησυχίας, ἐὰν δὲν ἦτο κοπιηστικὸν ν' ἀνατρέφῃ παιδίον.

«Μπα! ἀπήνησεν ἐκείνη, μήπως κουράζεται ποτὲ μία γιγχὴ ἀνατρέφουσα τὴν ἐγγονὴν τῆς;!»

Καὶ ἐγέλα.

Ὁ δὲ Πέτρος τότε ἐλάμβανε τὴν γηραλέαν λευκὴν κόμην τῆς μεταξὺ τῶν μεγάλων χειρῶν του, καὶ τὴν ἠσπάζετο μετ' ἔρωτος, μετ' εὐγνωμοσύνης, μετὰ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκφράσῃ διὰ λόγων, καὶ ὁ ὁποῖος ἀνεβίβαζε τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

«Ε! παιδί μου! θὰ χαλάσῃ τὴν σκούφια μου!» ἔλεγεν ἀστεϊευμένη διὰ νὰ μὴ δακρύσῃ· διότι δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν Πέτρον νὰ ἐπαναπέσῃ εἰς τὰς παλαιὰς του σκέψεις· ἦτο εὐτυχὴς τώρα, ἦτο εὐθυμὸς, διὰ τοῦτο ἡ κυρία Βαντάελ ἠγάπα, ἐλάτρευε τὴν μικρὰν κόρην ἢ ὁποία ἔφερον εἰς τὸν Πέτρον τῆς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐθυμίαν ταύτην.

Ἐψευδιέτο ὀλίγον, ὅταν ἔλεγεν ὅτι δὲν ἦτο κουρασμένος κατόπιν μιᾶς νυκτὸς ἀνεῦ ὕπνου· ἀλλὰ χωρὶς νὰ παραπονήται ὑπέφερε πολλοὺς ἄλλους κόπους, διὰ νὰ βλέπῃ τὸν υἱὸν τῆς γελῶντα, καὶ διὰ νὰ τὸν ἀκούῃ τραγουδοῦντα ὅπως τώρα ἔπραττε καθ' ἑκάστην, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔπραττεν ἐπὶ τόσα ἔτη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πέτρον, ἦτο σχεδὸν τρελλὸς ἐκ τῆς χαρᾶς τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μικροῦλα τὸν ἐκάλεσε «μπαμπά» ἐκτείνουσα συγχρόνως τὰ παχυντὰ χερά-

κια τῆς διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ. «Μπαμπά!» Βεβαίως αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐκάλει οὕτω· ἐὰν ὁ ἀθλιὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν μητέρα τῆς ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ταλαιπωρίας καὶ τῆς θλίψεως, ἐὰν ἐκεῖνος ἤρχετο τώρα ἐνώπιον δὲν θὰ τῷ ἔτεινε τὰς χεῖρας τῆς, δὲν θὰ τὸν ὠνόμαζε πατέρα!

Καὶ ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Θεὸς ὠδήγησε

τὰ πάντα καὶ εἶχεν ὠδηγήσει καὶ αὐτὸν εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς ὦραν καταλλήλων ἀκριβῶς διὰ νὰ σώσῃ τὴν ὄρφανήν. Ὁ θάνατος τῷ τὴν εἶχε κληροδοτήσει· εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀνήκε· καὶ ἀπήλαυνεν ἀνεῦ ὑπονοίας τινος ὅλης τῆς εὐτυχίας πατρὸς οἰκογενεῖας.

(Mme J. Colomb)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ἡ μήτηρ ἐρωτᾷ τὴν μικρὰ Ἀριέταν
— Ἀριέτα, ποῖον ζῶον μᾶς διδεῖ τὸ γίλα;
— Ὁ Γα'ατᾶς, μαμά...!

Ἐστάλη ὑπὸ Σεμουῦ Ἰου.

Ἡ μαμά λέγει εἰς τὸν μικρὸν Δημήτριον,
ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν λούσῃ, ὅτι πρέπει νὰ
βάλῃ καὶ δευτέρον σαποῦνι.

Ὁ μικρὸς Δημήτριος, ὁ ὁποῖος ἐφοβείτο τὸ
σαποῦνι, λέγει εἰς τὴν μαμά τ.υ.
— Μιμα, μὴ βλάψῃς πρῶτο σαποῦνι, ἀλλὰ
βάλῃς ἀμέσως δευτέρο.

Ἐστάλη ὑπὸ Στρατηγοῦ Βουλαζέ.

Ἡ μικρὰ Κικὴ ἤθελε νὰ κάμῃ αἰνιγμα
δημῶδες, διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ ἐννοῆ τὸ ρόδον.
Γράφει τοῖτόν:

Κόκκη νη μάνδρα, κίτρινο σπῆτι.
Τριανταφυλλένι ἀράπιδες κάθονται μέσα!
Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Μικρομέγα.

Κίωστα; ποῖον πρᾶγμα εἶνε διαρκές;
— Ἡ ὕαλος.
— Καὶ ποῖον ἄλλο;
— Ἡ κλειδοκόρυπα.

Ἐστάλη ὑπὸ Γλυκυτάτης Ἡοῦς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

91. Αἶνεγμα

Ἄν' ἰάθῃς ἕνα σύνδεσμον
Καὶ Κάτοικον ἐπίσης,
μαυρίζεις τότε παρεῦθ' εἰς
τὸν τόπον πῶ μ' ἀρήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγγέλιου Εὐαγγέλου.

92. Αἶνεγμα

Ἄπο πτηνοῦ εἰς νῆσον
μετὰ κάμνει ἐν τῷ ἄμα
ἐὰν τὸ τοῖτον θέλῃς
νὰ μεταβάλῃς γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Βίκου τοῦ Σ. σφιγκτήρος.

93. Αἶνεγμα

Ἡμῆν ἦρος τῆς Τρωάδος.
Ἄν με ἀποκεφίλισῃς,
εἰς τὰς μύχης τότε τρέψῃς
καὶ ἐκεῖ θὰ μ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Παννυχίδος.

94. Αἶνεγμα

Πόλις εἶνε τὸ πρῶτόν μου
ἄρων τὸ δευτέρον μου
Κι' ἀρροῖον κράτους βασιλεὺς
εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀβραῆς Ἀμαδρυάδος.

95. Αἶνεγμα

Πρόθεσις εἶ· τὸ πρῶτον μου
ἦσος τὸ δευτέρον μου
Καὶ φιλοσόφου ὄνομα
εἶνε τὸ σύνολόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ Ὑψιπέτου Ἀετοῦ.

96. Δημῶδες

Θέλεις, δὲν θέλεις, σὲ κάμω καὶ κλαῖς.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀτρομήτου Ναύτου.

97. Εὐρεσις τῶν ἀντιθέτων

Ὅρμος Κακία-Παχὺς-Ἐλευθερία-Πορθμός-
Ἀνοῖγμα Διάφορος-Ἰήρος-Μακρὰν-Δυσφημία-
Ἀντίοριον-Ἀνίκωνος-Ψίλος-Ἀνατολή-Πεζὺς-
Πλήρης-Πολύ-Ἥιτα.

(Νὰ εὐσεθῶσιν αἱ ἀντιθετοὶ τῶν ἀνωτέρω
λέξεων οὕτως ὥστε ἐκ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν
γράμματων ν' ἀποτελήται τὸ ὄνομα Ἑλλη-
νικῆς Ἐφημερίδος).

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλγας Πικοπούλου.

98. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ

Ἄτλας, Πυγόν, πονῆ
Ἐστάλη ὑπὸ Μικροῦ Ζωγράφου.

99. Ἑλλητισυμφωνον

ε . ι ε — ο . ι α — ε . α . ε
Ἐστάλη ὑπὸ Παραδεισίου Πτηνοῦ.

Λύται ἀσκήσεων Θ' τεύχους.

(Ἀθηνῶν) Θεμ. Θρ. Κανάρης, Θεόδ. Γ. Λεκατσᾶς, Ἐμμ. Ι. Κανακάκης, Καλλιόπη καὶ Ἐλένη Χριστιανοπούλου, Γ. Ὠργ. Πολίτης (λύτης μόνον τοῦ ἑλλητισυμφωνίου), Βόας ὁ Σ. σφιγκτήρ, Κ. Πιττα-
κης, Μαρία Λαδορικήτου, Σεμουῦ Ἰου, Κοντορεθιούλη, Γ. Π. Σπανιόπουλος, Εὐάγ. Εὐαγγέλης, Χρυσόπτερος Ἀετός, Ν. Παζιρλῆς Γ. Α. Τσόγας, Δοματιτῆς Λιόντων, Ἐλένη Ὁθωναίου, Γ. Μικρο-
μέγας, Κατίνα Εὐδὴ, Ἐπιπερία αὐρα, Ι. Μαυροῦδης, Καρπηνησιώ-
της, Θ. Παπαγεωργίου, Ἀκρωτήριον Σχινάρι, Ἀριστ. Π. Ταγκό-
πουλος, Ἀτρόμητος Ναύτης, Δημ. Καζιζιμάζης, Μαρία Κουσουνά,

Σ. Ν. Λεγάκης, Στρατηγὸς Βουλαζέ, Χρυσταυγὴ, Θεοδώρα Π. Αμ-
πικη, Π. Λεωνιδάκης, Ε. Στριμπικα, καὶ Πόπη Δ. Κοτοπούλη.
(Ἱεραϊκῶ: Εὐάλας χελιδὼν, Ι. Ἀθ. Θεοφιλόπουλος, Ἐλένη Βρα-
γνοῦ, (Δημοκριτοῦ) Ρεζάσιμος Σ. Μ. γάλης, Βαρβάρη Δ. Δελαπόρτα,
Γ. Ἀλεβιζάτος Τσαβάνας, Ροζα Ἰακωβάτου. (Σύρου) Γ. Εὐστρατ.
Σάλλτας, Ἀθην. Π. Σάλλτας, Ἀνδρ. Γ. Ρετινωτής. (Καρδίττης) Κο-
ρυδαλός, Ὑπολαΐα. (Ἰδρας) Πάνος Στασινοπούλος, Πανηγυρῆτης Η.
Καλογύρου, Γεωργ. Σακελλαρίου. (Σουίξ) Λέων. Σαχάρας, Κατίνα
Μπαζου.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ποίησις Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Μουσική ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΆΡΤΟΣ

Ὁ Θε - έ μου πλά - στουρ - γέ του παν - τός δη - μι - ουρ - γέ πρόσ - δε - ξαι τήν
Σὺ Θε - έ μου ή έλ - πής τής ά - θώ - ας μου ψυ - χής Σε και μύ - νον

δέ - η - σίν μου και ώ - δή - γει τήν ψυ - χήν μου στό κα - λόν και ά - γα - θόν.
εὐ - λο - γούμεν μύ - νον σε δο - ξο - λο - γού - μεν ρύ - σάι μας έκ τών πα - θών.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

"Ενεκα πληθώρας ὕλης δέν ἤδυνήθην ν' ἀπαντήσω κατά τὰ δύο προηγούμενα τεύχη εἰς τὰ χαριτωμένα σας γραμματάκια, προσφιλεῖς μου συνίρηματ'! Κάλυξο ἀργά θυμῶς παρὰ ποτέ! Ὁ προσπαθῶσα τώρα ἄσῃς εὐχαριστήσω όλους. Κατὰ πρῶτον στέλλω ἀσπασμούς εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μοι Δημ. Ι. Παπαδόπουλον διὰ τὴν ὠραίαν ἔκθεσιν τῶν ἰσοῶν του, εἰς τὸν Μικρὸν Θεσσαλομαγνην διὰ τὴν τόσην ἀγάπην του, εἰς τὸν καλὸν μου φίλον Ἀνδρέαν Ἀντωνόπουλον διὰ τὸ ὠραῖον γραμματάκι του, εἰς τὸν προσφιλῆ μικρὸν Στρατηγὸν Βουλανζέ διὰ τὴν προθυμίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν λύει τὰ αἰνίγματα, εἰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα διὰ τὴν ὠραίαν του ἐφημερίδα «Παιδικὴ Ἠχώ» τὴν ὁποῖαν εὐχαριστῶς ἀνεγνώσταμεν εἰς ἑν δευτερολεπτόν (τόσον πολὺ ὠρεῖα μᾶς ἐφάνη!... εὐφρολογιμάτων μεστή!... εἰς τὸ Παράδεισον Πτηνόν, τὸ ὁποῖον μὲ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν του καὶ ἠρίστευσεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του, εἰς τὸν φίλον Δέοντα τῆς Σαχάρας, ὁ ὁποῖος φροντίζει νὰ μοῦ ἐγγράψῃ συνδρομητὰς, εἰς τὸν προσφιλῆ Πάνον Α. Στασινόπουλον, ὁ ὁποῖος και μεγάλος ὄταν γίνῃ δέν θά παύτῃ νὰ ἦναι συνδρομητὴς μου, εἰς τὴν Ἐλένην Ἐάνθου, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς διὰ νὰ ροῦ στείλῃ μίαν ὥραν ταχύτερον τὸ γραμματάκι τῆς ἐλησιόνητε νὰ σημειώσῃ και τὰς λύσεις τῶν αἰνιγμάτων, τὰ ὁποῖα μοῖ ἐστειλε, εἰς τὴν νέαν μου φίλην Κατίνα Μπιάζου, ἡ ὁποία το θεωρεῖ μὲγα εὐτύχημα, διότι λαμβάνει τὸ Περιοδικόν, εἰς τὸν φίλον Γ. Μικρομέγαν, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ὅτι ὄταν εἰσάφρουν εἰς τὸν Πόρον και ἐλάμβανε τὸ Περιοδικόν, τοῦ ἐφάνητο ὅτι ἐπίανε τὴν μεγαλύτερον συναγρίδα εἰς τὸ ἀγκιστρί του, εἰς τὸν φίλιτον Γ. Σ. Γεωργακόπουλον, ὁ ὁποῖος ὑπόσχεται νὰ μοῖ γράψῃ όλους τοὺς συμβαθητὰς του συνδρομητὰς, εἰς τὸ γλυκὺ και εὖσομον Φιλέρημον Ἴον, τὸ ὁποῖον ἀδίκως παραπονεῖται ὅτι τὸ ἐλητμήθη, εἰς τὸν καλὸν μου φίλον Σ. Δ. Βουλιώτην, διότι πρῶτος παντῶν στέλλει τοὺς λύσεις, εἰς τὰς ἀγαπητὰς μοι μικρὰς Πόπην και Μαρτίαν Σωτηριάδου, αἱ ὁποῖαι μαλώνουν ποῖς ἀ πρωτοδιαβίωσῃ τὸ Περιοδικόν και πολλαῖς φοραῖς τὸ κομματίζουσιν προτοῦ νὰ

τὸ διαβάσουν, εἰς τὴν ἀγαπημένην μικροῦλα γειτονοπούλα μου Λεονώραν Γ. Λεκατσαῦ, ἡ ὁποία ὄσω μεγαλώνει τόσω γίνεται εὐφροστέρα, ἡμερωτέρα και ὀφθαλμικότερα, εἰς τὴν ἐπιμελῆ και εὐφυῆ, ἀδελφὸν τῆς Θεοδώρακην Λεκατσαῦν, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ χιτανίνεται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, εἰς τοὺς καλοὺς ἀδελφούς Κοροῦδαλὸν και Ἰγπολαΐδα, τοὺς ὁποῖους πληροσῶ ὅτι μόνοι αὐτοὶ ἔχουσιν τὰ ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα ἐξέλεξαν, εἰς τὸς μικροὺς και προσφιλεῖς μοι ἀδελφούς Φῶκιν Κ. Λαμπαδάριον ἢ Κοντορεβιθούλην και τὸ Σεμνὸν Ἴον διὰ τὰς μεγάλας των ἄν και Παιδικὰς Γνώσεις, και διὰ τὴν προθυμίαν μετὰ τῆς ὀφείας λύουσιν τὰς ἀσκήσεις και καλλιεροῦσιν τὸν κηπόν των, εἰς τοὺς ἀδελφούς Ἰωάννην και Κωνσταντῖνον Μανέταν, οἱ ὁποῖοι ἀφορτοὶ ἐνύριον ἀπὸ τὸ ταξιδάκι των, εἰς τὴν Εὐβλαλὸν Χελιδόνα, ἡ τις μὲ ἐνθυλεῖται πάντοτε, εἰς τὸν ἀδίκως παραπονούμενον ἀγαπητὸν Ἀνδρέαν Παπαδοϊαμαντόπουλον, εἰς τὴν προσφιλῆ καλλιέγχιδα 19ην Μαζου, τῆς ὁποίας ὁ βραβευθὲν στέλνει μετὰ τοῦ χριστοῦ του πλαῖσιον τὸ γαρτεῖόν μου και εἰς τὴν ὁποῖαν κχιτιστῶ γωττό, ὅτι πολλοῖ συνδρομητὰί ἐπιθυμοῦσιν ποῦ νὰ προκηρξωμεν και νέον καλλιτεχνικὸν διαγωνισμὸν, εἰ τὸν φίλον Ἀνδρέαν Ρετινιώτην, τὸν ὁποῖον ὁ τ παγράφος μχε μετωνόμασε Γεώργιον εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον και δικ τοῦτο παραπονεῖται, εἰς τὸν ἐκ Φιλιππουπόλεως συνδρομητὴν μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐστειλε τὰς λύσεις ἀλλ' εἶγε τόσον καχογραμμένο τὸ ὄνομά του ὥστε δέν ἤδυνήθην οὐδὲ μὲ φακὸν νὰ τὸ διακρίνω, εἰς τὸν Δαμαστήν τῶν λείων τῶν, ὁ ὁποῖος ἀδίκως παραπονεῖται ὅτι δέν ἐδημοσίευσεν ἀκόμη τὰ αἰνίγματά του, διότι ἄλλοι ἔχουσιν στείλει ποῦ πρό αὐτοῦ αἰνίγματα και ἐν τούτοις ἀκόμη ἐν τὰ ἐδημοσίευστα, εἰς τὴν χαριτωμένην Μικρὴν Ἀριέτταν Λαμπαδάρου, ἡ ὁποία φοβεῖται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μου μήπως τιν ματαίάτω και. εἰς τὴν ἀγαπητὴν Θεοδώραν Π. Λαμπικη, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐχομαι περαστικά.

Ἰδιαιτέρα

Εἰς πάντα ἐγγράφοντα δέκα συνδρομητὰς και πληρώνοντα τὰς συνδρομὰς των ἀποστέλλομεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι λήξεως τοῦ ἔτους ἑν σῶμα δωρεάν.

Συνδρομητὰί ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφεῖῳ και παρὰ τῷ βιβλιοπωλεῖ τῷ κ. Γ. Κομπάση ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου.

Συστάσεις

Νέα Ἰδιωτικὴ Σχολὴ και Νηπιαγωγεῖον (Ἐν

μουσικῆ Πλάκας ἀπέναντι τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀνδριανὸν παντοπωλεῖου Συνομνδρομητῶν) ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς εὐπαιδέυτου και πεπειραμένης ὀδισκαλιστῆς κ. Εἰρήνης Ἀναστασιάδου, ἡ τις εὐδόκως διχόθυσεν ἄλλοτε και ἐν Χίῳ παρεναγωγεῖον, ἡ ἐν λόγῳ σχολῆ παρχει πλήρη ἐγγύησιν εἰς τοὺς γονεῖς εἰσίνες θά στείλωσι τὰ τέκνα αὐτῶν, ὅτι θά ἀξιοθῶσι διασκαλ εὐμεθοῦς ὀσης και ἐπιτηρήσεως υητριχῆς. Τὴν συνιστῶμεν θεομῶτατα εὐέλπιδες, ὅτι τὰ πρῶτα θελοσιν ἐπιθεθαιώσῃ τὴν περὶ αὐτῆς ἐκτιμησιν ἡμῶν.

— Στοιχεῖα Φυσιχῆς. Νέον διδασκικὸν βιβλίον τοῦ φίλου ἡμῶν κ. Σ. Σώγου μετ' εἰκόπων και καλλιτεχνικωτάτων εἰωφύλλου. Τὸ συνιστῶμεν τοῖς φίλοις συνδρομητὰί.

Τιμὴ φύλλου διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς λεπτὰ 25.